

Творча робота

Світло душі

Учениці групи 22 бух. (III курс)

Пилат Софії Леонідівни

Наставник – викладач

української мови та літератури –

Киреева Тамара Борисівна

Шлях і «Мандри»

У далекий край лежить нелегкий шлях...

Не спи, моя рідна земля,

Прокинься, моя Україно!

Відкрий свої очі у світі далеких зірок!

Це дивляться з темних небес

Загіблі поети й герої –

Всі ті, що поклалижиття за майбутнєтвое.

Слова добре знаної пісні гурту «Мандри» завжди викликають хвилю вражень та емоцій, які дають мені відчутти себе людиною, українкою, причетної до великої та славної історії моєї Вітчизни. Так, саме ці слова звучали на Майдані в буремні дні Революції Гідності, коли прокинулась моя Україна, коли на шлях борні вийшли небайдужі її сини і дочки, коли вони усвідомили, що є

Тільки два шляхи...

Один веде у пекло.

Інший шлях веде

Тебе туди, де світ.

Щоб знайти цей шлях,

Послухай своє серце –

Твоє серце знає,

Як його знайти!

Я знову і знову слухаю хрипливатий спів, ці до щему в серці дорогі слова, що запалюють іскорки в душі, спонукають задуматись над тими вічними істинами: а який мій шлях, чи ввільється він у шлях мого народу, України, чи зможу я пронести життям той факел любові, вольності та сили духу, що передали мені славні предки? А їх у нас, українців, було багато. Це вони заповідали нам безсмертними словами Кобзаря:

«Свою Україну любіть

Любіть її... Во время люте.

В останню тяжкую минуту

За неї Господа моліть.»

А наша тендітна і мужня Леся Українка, яка «на шлях вийшла ранньою весною», своїм життям і працею довела, що немає перешкод людині, яка хоче жити, любити і сподіватись:

Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть думи сумні!

Мабуть, не одній людині в тяжкій життєвій скруті, з болем і ранами на серці, допомогли ці цілющі слова. Наші воїни та паралімпійці, прикуті до ліжка, слабкі фізично, але сильні духом українці, як молитву, повторювали цей поетичний Лесин меседж.

Поети – люди особливі. Вони не відчувають часу, кордонів та перешкод. Вони дивляться «на нас із небес» і посилають космічні імпульси словами своїх поезій. Хіба не актуальні пророчі слова ще одного лицаря-поета Василя Стуса, який з колимської в'язниці, де він покутував свій безмежний, волелюбний дух, звертається до своїх нащадків:

...ніхто тебе не зіб'є з власної тропи
На ній і стій, і стій-
допоки скону, ...
Хай шлях – до раю,
пекла, чи полону-
усе пройти і винести зумій.

Так разом із гуртом «Мандри» я мандрувала дороговказними історії, долями славних поетів й героїв, сторінками їхніх надбань, а трепетне світло їхніх душ стало мені найяскравішими зірками життя. Але у мене, дівчини XXI століття, є непереборне відчуття дослідити, як у шлях історії, народу, країни вплітаються дороги і стежки кожної окремої людини, і чи потрібно бути для цього якоюсь винятковою особистістю, героєм, генієм, щоб долучитися до великої справи, щоб засвідчити свою щирю любов до Батьківщини, далеких і близьких співвітчизників, зробити щось для майбутнього моєї країни.

І я, натхненна світлими іменами, рядками, подіями, озирнувшись навколо, згадала багато важливих моментів нашого часу, його героїв, прийшла до висновку, що кожен з нас є головним творцем літопису України XXI ст.

У кожного з нас - своя життєва доріженька дитинства, яка потім стає романтичною стежиною юності, що з роками плавно вливається в шлях зрілості і конкретних звершень уже у велелюдному та потужному шляху нашої держави. І повсякчас ми відчуваємо незриме і живодайне світло людських душ, що посиляють силу і надію.

У цьому різноголоссі та безмежності світу наші шляхи, ніби артерії, що вливають життєдайні сили Україні. Хтось виховує дітей та вчить їх «як на світі жить». Інші – створюють нові технології, лікують людей, плакають ниву і зводять будинки. У кожного свій шлях і свій талант, А разом – ми народ, «якого правди сила ніким звойована ще не була...».

Обірвана пісня воїна

Василь Сліпак. Це ім'я прийшло до мене з хроніки новин, а згодом, із документального фільму «Міф», про Героя України, соліста національної Паризької опери, волонтера, бійця штурмової бригади, який покинув велику сцену, аби стати воїном і віддав життя, захищаючи Україну під час війни на Сході.

Він мріяв про успішну і сильну Україну. Сухі слова хроніки, а за ними стоїть глибочінь і щирість людської душі, яка, ніби потужне світло сонця, осяює шлях цілого покоління моїх сучасників. Невичерпний патріотизм і велика любов до мистецтва переплелись у Василя воєдино. Я захоплююсь цим героєм, шлях якого був встелений оксамитовими хідниками найкращих театрів світу, оберемками квітів захоплених шанувальників, сяйвом концертних юпітерів і тріумфальним дзвоном нагород, але... Василь круто повернув на іншу дорогу – безсонних ночей майдану, тяжких буднів волонтера, страшних реалій війни...

Найбільше вразив мене епізод, коли цей незвичайно красивий боєць – козарлюга чистить зброю і співає «Місяць на небі зіроньки сяють, тихо по морю човен пливе...». Оксамит незвичного голосу (бас-баритон) полонить своєю красою і незвичністю, веде у бездонні кохані очі, чарує місячним сяйвом... І раптом - струна обірвалась, снайперська куля зупинила життєву пісню Міфа (псевдо від Мефістофель, улюблена партія співака). Його шлях став споминами у пам'яті живих. Він дуже любив життя, сцену, квіти, оплески, а найбільше він любив Україну, ставши символом героїзму і великої синівської любові до своєї Вітчизни.

Коли у нас є такі герої як Василь Сліпак, що торують свій шлях гідно і чесно, освітлюючи життя своєму народові, то є у нашої держави надія на світле майбутнє, а Шевченкові слова саме про них:

От де, люде, наша слава
Слава України!
Без золота, без каменю,
Без хитрої мови,
А голосна та правдива,
Як Господа слово.

Лікар

Він любить дивитися з вікна ординаторської на білі хмаринки, які так стрімко плывуть у небесній далечині. Це його заспокоює і надає сили.

Про що думав цей сивочолий чоловік у лікарських обладунках, проводжаючи поглядом небесних мандрівників? Можливо, про плинність життя, про мить щастя і розпачу? Адже це йому, лікарю – реаніматологу, як нікому добре відомо, яку дорогу ціну має життя. Адже за свій лікарський шлях, довжиною більше чотирьох десятиліть, йому довелося багато здолати, здобути і навчитись. Скільки їх, врятованих людських життів, він навіть і не знає... . Робив свою роботу, спокійно, впевнено, професійно. Навчився не показувати емоцій та слабкостей. Цього вимагала професія. Особливо тяжко зараз, під час пандемії, але він справляється, він професіонал, він лікар від Бога, який йде своїм шляхом, дякуючи Всевишньому за кожний прожитий день, кожне врятоване життя.

Я бачила його у нашому соборі, куди він часто ходить, щоб укріпити сили духовні, щоб допоміг йому Творець долати свій шлях і нести людям надію на життя. Спокійно і впевнено відходить від вікна і йде в лікарняну палату. Там він потрібен найбільше. І поніс він до своїх хворих біле тепле світло надії на життя. Легкої тобі зміни, лікарю!

Політ Янгола

Це небесний шлях Янгола-Охоронця, світлого і доброго свідка наших злетів і падінь, щоденного життя нашої України, від сивої давнини і до сьогодні. Він з висоти свого польоту бачить наші стежки і дороги, шлях кожного, що влітається в єдине велике полотно, помережане візерунками та кольорами життя українського народу. Адже наша держава, як і кожен з нас, «торує свій шлях», на який «сам Господь її прирік». І свідком цього шляху є Ангел, який летить над віками та подіями, посилаючи нам благодатне сяйво небес.

Він любить дивитися з плеча Святого Володимира на свій Київ: його місто, його обитель, його радість і біль...

Білосніжного Ангела ніхто не бачить – така вже загадка природи. А він бачив все і всіх ось уже багато віків. Давно це було, більше тисячі літ...

З тих пір, як освятив наш князь Володимир Київську Русь, оселився Янгол-Охоронець на безмежних просторах цієї землі.

Землі благодатної, щедрої, славної і величної. А які люди пройшли крізь століття селами і містами України! Літописці і книжники, воїни, мудрі поети і вчені. Пишається ними земля ця, а слова одного з них, якого в народі нарекли Кобзарем, стали сенсом буття багатьох поколінь українців:

І на оновленій землі
Врага не буде супостата,
А буде син. І буде мати,
І будуть люди на землі.

Ангел знає, як тяжко дається цьому народу омріяна воля. Скільки згинуло їх, дітей цієї стражденної України, здобуваючи незалежність! Славні вояки УПА і дисиденти, поети і священники...

Хіба може він, Янгол-Охоронець України, перерахувати всіх воїнів світла, яких знає поіменно, яких оплакує і супроводжує в іншому світі?!

Він був на Майдані у ті страшні дні. Він бачив, як горіли очі, серця, палали душі тих українців, що йшли живою стіною. Беззбройні, на чорні хмари тьми, що брязкала бойовою зброєю, з якої потім поливали вогнем цих святих героїв своєї доби. Ангел літав зі швидкістю світла над цим побоїщем,

затуляв собою юні тіла, боровся з чорними янголами смерті і гірко плакав над полеглими... Це він вів за собою душі героїв Небесної Сотні у райські сади Небесного Отця. Тіла їхні лежали в трунах на кривавому Майдані, покриті жовто-блакитними стягами... Голосив Майдан словами народного плачу...

Плине кача по Тисині...

А душі їхні линули за Янголом у вічність...

Ти ж бачиш, Світлий Янголе, з небес, як борються українці на кривавому Сході, як горів Донецький аеропорт, стогнало Дебальцево та Ілловайськ, плакала вся Україна по синах своїх. З нами плакав і Ангел. Але десь знаходилась сила і міць у людей цих, які свято вірили, що «ще не вмерла України ні слава, ні воля...» Бо гуртувались вони ще палкіше і міцніше. І вже летів Янгол над валками волонтерів, що їхали і їхали на Схід, доставляючи захисникам необхідне, рятували їх від холоду і голоду, гріли душі молитвами капеланів та дитячими малюнками, які, наче зграї чарівних веселиків, влітали в бліндажі, госпіталі та окопи на передовій. Це були помічники нашого Янгола.

Сумний Янгол летить над Україною, війною пошматованою, чварами побитою, зраненою байдужістю і злом, але живою, не на колінах і не в неволі, бо ще Кобзар за неї дав «одвіт», що «у своїй хаті своя правда і сила, і воля.»

І cedoдаєвіри доброму Янголу, що скоро, ця стражденна земля України буде квітучою, щасливою, а головне - мирною.

Срібним дзвіночками наближається до нас Різдво, і як хочеться, щоб в кожній оселі наш Янгол став свідком цього чуда:

На столі - свята вечеря,
Вся родина - за столом,
Відчиняє Ангел двері
Позолоченим крилом.
В хаті свято розцвітає.
Гріє душу доброта.
Благу вість нам сповіщає
Про народження Христа

І так буде. Бо Світлий Янгол добра, любові і миру знає, що кожен з нас разом із нашою багатостражденою, але найріднішою і найдорожчою дитиною – Україною, торує свій шлях, що веде, «туди, де світ...», і «ніхто не зіб'є з власної тропи», до якої «сам Господь... прирідив», а наш мудрий Кобзар вічно проситиме нас:

Любіться, брати мої,
Україну любіть, і за
неї, безсталанну,
Господа моліть!

